

ριε 'Ραῦμόνδε. Ἐάν ἔχῃς καλὴν μνήμην, διδαίως δὲν σὲ λανθάνει τὸ περιστατικὸν τοῦτο.

— Ναί, ἀλλ' ἐνθυμείσαι ὅτι ἐνῶ ἐλησμονοῦμεν καὶ εἰ δύο τὰ πράγματά μας καὶ ἐπροσπαθοῦμεν νὰ σώσωμεν τὸ δυστυχὲς ζῶον, σὲ ἡρώτητα, Λουκία, ὁποῖους σκοποὺς εἶχες;

— Καὶ ἐγὼ σὲ ἡρώτητα ἐπίσης ὁποῖα ἦταν, τὰ αἰσθηματὰ σου, ἐξαδέλφει.

— Μοῦ ἔτεινες τὴν χεῖρα, Λουκία.

— Καὶ τὴν ἡπάσθης, 'Ραῦμόνδε, προσέθηκεν ἡ νῆας με' ὕψος καταδεικνύον ὅλην αὐτῇ τὴν ἀγάπην.

— Καὶ ἡ εἰρήνη ἀπεκατέστη μεταξὺ μας, εἶπεν ὁ σπουδαστής.

— Ναί, ἀλλ' ἐπειδὴ, δικαίως, δὲν ἐμπιστεύθης μό-

σαμεν, ὅτι εἰς τοιαύτην περίστασιν θέλεις μοῦ ἀποστείλει τὸν 'Υλῶρ . . . Ἀλλὰ, Λουκία, πρὸ ὀλίγου εἶπες, ὅτι ποτὲ δὲν θέλει λείψει ἀπὸ πλησίον σου . . .

Ὁ σπουδαστὴς ἐδίστασε νὰ περαιώσῃ τὴν φράσιν. Ἡ Λουκία ὅμως τῷ εἶπε σιγαλῇ τῇ φωνῇ τὰς ἀκολουθοῦσας δύο λέξεις, αἵτινες ἐξηλθον τῶν χειλέων της συνωδευμέναι με' υμεῖδιμα εὐδαιμονίας.

— Ποτέ, 'Ραῦμόνδε.

Μετὰ ταῦτα οἱ δύο ἐρασταί, θυσιθεύοντες εἰς γλυκαίς ῥεμβασμοῖς, ἐξηκολούθησαν τὸν περίπατόν των ἀλλοι· ἡ φωνὴ τῶν ναυτῶν, ἡ μονότονος κραυγὴ τοῦ παλακροτανιάλου, παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ὕδατος, ὁ συριγμὸς τῶν ὑπὸ τοὺς πόδας των φύλλων, ὅλαί αἱ ἐσπεριναὶ ἀρμονίαι ἀνέμιγνύοντο εἰς τὴν γλυκεῖαν ἐκ-

'Ραῦμόνδος καὶ Λουκία.

νον εἰς τὴν ἀπόφασίν σου, ἐπέφθης ὅτι ὁ πόλεμος ἤδύνετο πάλιν νὰ ἐκραγῇ μεταξὺ μας, καὶ διὰ τοῦτο κατέφυγες εἰς ἀγχίνουον συμφωνίαν.

— Ἡ σύμπτωσης μοῦ τὴν ἐχορήγησε. — Σοὺ εἶπον ὅτι αὐτὸς ὁ κύων, ὅστις μᾶς συμπεριλιώνει σήμερον, θέλει μείνει εἰς τὸ ἐξῆς ὡς ἀσφάλισμα τοῦ ἐρωτός μας· δὲν ἀπερασίσσαμεν οὕτως, ἐξαδέλφει;

— Ναί, καὶ διὰ τοῦτο ἀνέτιθη εἰς ἐμέ ἡ φροντίς σου, μέχρις ὅτου σοῦ ἐπέλθῃ πάλιν κατὰ νοῦν νὰ μὴ με' κρίνῃς ἀξίαν σοῦ. Ἐνθυμείται τί εἴπαμεν; ὅτι εἰς τοιαύτην περίστασιν θέλεις ζητῆσαι ὁπίσω τὸν 'Υλῶρ;

— Λουκία, εἶπεν ὁ νεανίας μετὰ κατανύξεως ψυχῆς, ἔχε τὸν 'Υλῶρ διὰ πάντός. Ἐκτός μόνον, προσέθηκεν ὁ ἐραστὴς με' προσπεποιημένον ὕψος θλιβεράς καρτερίας, ἐκτός μόνον ὅταν ἐνώπιόν σου δὲν ἔχω πλέον τὴν σημερινὴν ἀξίαν. Καλῶς λοιπὸν ἐσυμφωνή-

στασίν των' διὸ καὶ ἐλησμονήσαν, διαβλίνοντες πλησίον τοῦ 'Υλῶρ νὰ τὸν θωπεύωσιν, ἐνῶ οὗτος εἶχε προσηλωτῇ, ὡς ἐμπειρος φυσιοδίφης, ὅλην τὴν προσοχήν του εἰς μέγαν τινα κἀνθαρὸν, εἰσερχόμενον τότε εἰς τὴν ὀπὴν του.

Ἡ Λουκία, κεκλιμένη ὅλη ἐπὶ τοῦ 'Ραῦμόνδου, ἠτέλιζε πρὸς αὐτὸν τοὺς ὕμνους καὶ διαλάμποντας ὀρθολογισμούς της. Ὁ νεανίας, κρατῶν τὸν στρογγύλον θραχίονα τῆς συντρόφου του, ἔρριπτεν ἐπίσης ἐπ' αὐτῆς τὸ πλήρες εὐδαιμονίας καὶ ἀγέρωχον ἐνταυτῷ βλέμμα του.

Ἡ ἐφ' ἱκανὸν διάστημα περιπάτου σιωπηρὰ αὐτῇ συνδιάλεξις των ἤρκεσε πρὸς συνενόησιν τῶν καρδιῶν των. Ἡ Λουκία πρῶτῃ διέκοψε τὴν σιωπὴν διὰ τῆς ἀκολούθου φράσεως, προφερθεῖσας μετὰ φωνῆς σιγαλῆς, γλυκείας καὶ διαπεραστικῆς. — 'Ραῦμόνδε, ὅ, ἀγαπώμεθα πάντοτε οὕτω;